

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

9 ΜΑΡΤΙΟΥ 1929

ΔΡΙΘ. 10

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

Ὁ ἀγαπητὸς φίλος τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Θεολογίας τοῦ Ἀθηνῶν Πανεπιστημίου καὶ Διευθυντῆς ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων κ. Κ. Ι. Δυοβουνιώτης, ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 2 (Φεβρ. 1929) φύλλῳ τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου,» ἐξετάζων τὰ ἐκ τοῦ Ἐνοριακοῦ νόμου δικαιώματα τῶν Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων, ἀποφαίνεται ὅτι ταῦτα ἔχουσι μὲν δικαίωμα ἀκυρώσεως τῶν διαφόρων κονδυλίων τῶν ὑποβαλλομένων προϋπολογισμῶν ὑπὸ τῶν Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπῶν, οὐχὶ δὲ τροποποιήσεως αὐτῶν.

Ἄλλ' ἂν ὄντως οὕτως εἶχε τὸ πρῶγμα, οὐδεμία τότε θὰ ἦτο δυνατὴ ἐποπτεία ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τῶν Ἐνοριακῶν Ναῶν, δυσχέρεια δὲ μεγάλη ἐν τῇ διευθύνσει αὐτῶν.

Διότι τὸ Μητροπ. Συμβούλιον δυνατὸν νὰ εὐρίσκη ὅτι ἡ ἀναγραφή φέρ' εἰπεῖν 5 000 δρ. δι' ἀγορὰν ἐλαίου δὲν εἶναι ἄσκοπος ἵνα ἀκυρωθῇ, τούναντίον εἶναι ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων ἡ λυχνοκαΐα διὰ τὸν Ναόν, μηδὲ δύναται νὰ λειτουργήσῃ Ναὸς ἄνευ ἐλαίου, εἶναι ὅμως ὑπερβολικὴ ἡ δαπάνη καὶ ἐν πεποιθήσει περικόπτει αὐτήν. Ἐὰν ἐστρεφεῖτο ὄντως τὸ Μ. Σ. τοιοῦτου δικαιώματος, ἢ ὁ Ναὸς θὰ ἔμεινε μὲ ἐσβεσμένας κανδύλας καὶ ἀδύνατον νὰ λειτουργήσῃ, ἢ θὰ ἐγένετο σπατάλη δι' ἀσκόπου δαπάνης ἢ κατάχρησις ἐκ τῆς ἀναγραφῆς ἐν τοῖς προϋπολογισμοῖς τῶν Ναῶν ὑπερβολικῶν ἐξόδων, ἐφ' ὅσον τὸ Μ. Σ. μὴ δυνάμενον νὰ ἀκυρώσῃ ἀπαραίτητα κονδύλια ἐξόδων ἐλαίου, κηροῦ καὶ ἄλλων, θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἐγκρίνῃ αὐτὰ ἐν γνώσει ὅτι τὸ χρῆμα τοῦ Ναοῦ σπαταλεῖται.

Εὐτυχῶς ὅμως δὲν ἔχουσιν οὕτω τὰ πράγματα, ὡς δύναται τις ἀναγινώσκων καὶ βασανίζων ἐρηνευτικῶς τὸν νόμον νὰ ἀντιληφθῇ. Διότι κατὰ τὰς γενικὰς τοῦ δικαίου ἀρχὰς οἱ νόμοι δὲν ἀναγινώσκονται ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ ἐρμηνεύονται.

Ὁ κ. Καθηγητὴς ὑποστηρίζει τὴν γνώμην του ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἀπὸ 17 Δεκ. 1923 Ἐνορ. Νόμος ἀνα-

γράφει ἐν ἀρθρῳ 51 ὅτι τὸ Μ. Σ. ἀκυροῖ πᾶσαν πρᾶξιν τῆς Ἐνοριακῆς Ἐπιτροπῆς εἴτε ἀντικειμένην τῷ νόμῳ, εἴτε διὰ λόγους σκοπιμότητος. Κατὰ τούτων τῶν ἀκυρωτικῶν ἀποφάσεων τοῦ Μ. Σ. ἐπιτρέπεται προσφυγὴ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων ἐκ λόγων νομιμότητος, οὐχὶ δὲ καὶ σκοπιμότητος.

Τοῦτο ἀντικρούων ὁ κ. Καθηγητὴς ἐφήρμοσεν ἤδη ἐν τῷ Ὑπουργείῳ εἰς τὸ ὅπερ διευθύνει τμήμα, ἵνα δεκτὴ γίνεται ἡ προσφυγὴ δι' ἀμφοτέρους τοὺς λόγους.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ γραμματικὴ ἐρμηνεία τοῦ νόμου ἔχει οὕτως, ἐφ' ὅσον ἀναγράφεται ἡ λέξις ἀκυροῖ καὶ οὐχὶ ἀποφαίνεται, πλὴν δέον νὰ ἐξετασθῇ ἐὰν αὕτη ἦτο ἡ βούλησις τοῦ νομοθέτου, κατὰ τὴν ἰσχύουσαν ἐπιστημονικὴν μέθοδον, ἐν ταῖς γενικαῖς ἀρχαῖς τοῦ δικαίου.

Βεβαίως ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἔχει θέσιν ἡ κριτικὴ ἐρμηνεία δι' ἧς ἀνακρίνεται ἡ γνησιότης τοῦ κειμένου τοῦ νόμου, διότι περὶ τούτου οὐδεμία ἠγέρθη ἀμφιβολία μηδὲ παραλλαγὰι ἐν τῷ κειμένῳ παρεσέφεραν, συνεπῶς ἀποκρούεται ἡ κατ' εἰκασίαν κριτικὴ. Ἄλλ' οὕτε δυνάμεθα νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν γραμματικὴν ἐρμηνείαν ὡς πράττει ὁ κ. Καθηγητὴς, διότι αὕτη δὲν ἐκδηλώνει πάντοτε τὸν νοῦν τοῦ νομοθέτου, ὅστις δυνατὸν ἑτέραν νὰ ἠθέλησεν ἵνα μεταχειρισθῇ λέξιν ἢ τὴν ἐν τῷ κειμένῳ. Διόπερ καὶ οἱ κράτιστοι νομικοὶ ἀποφαίνονται ὅτι ἡ ἐρμηνεία αὕτη δὲν εἶναι πάντοτε τὸ ἀσφαλέστερον μέσον πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς βουλήσεως τοῦ νομοθέτου. (πρβλ. Ἀλκ. Κρασᾶ Ἀστικ. Δικ. τ. α' σελ. 97 Ἀθῆναι 1897).

Δέον λοιπὸν νὰ ἐξετάσωμεν τὸν νόμον καὶ εὐρωμεν τὴν βούλησιν τοῦ νομοθέτου κατ' ἄλλον τρόπον ἢ ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ νόμου, ἤτοι διὰ τῆς λογικῆς ἐρμηνείας διὰ τοῦ κανόνος τοῦ λογικῶς σκέπτεσθαι, ἣτις ἐστὶν καὶ ἡ μᾶλλον ἐπιστημονικὴ ἐρμηνεία.

Συμφώνως πρὸς ταῦτα, ὁ νομοθέτης διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Δεκεμβρ. 1924 Ν. Δ. περὶ Ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐξωκκλησιῶν, τὴν μέχρι τότε ἐποπτείαν ἐπὶ τῶν

Ἐνορ. Ναῶν τοῦ Νομάρχου ἀναθέτει εἰς τὰ Μητροπολιτικά Συμβούλια. Αἱ Ἐνοριακαὶ Ἐπιτροπαὶ ὀφείλουσι νὰ θέτωσιν ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Μ. Σ. τὸν κανονισμὸν τῶν ἐκ τῶν Ἱεροπραξιῶν δικαιωμάτων τῶν Ἱερέων, τὴν τιμωρίαν τῶν εἰσπρακτόντων περιπλέον, τὸν ἀναλογικὸν κατάλογον πρὸς καταβολὴν ἀναλόγως τῆς εὐπορίας ἐκάστου ἐνορίτου, τὸν διορισμὸν εἰδικοῦ εἰσπρακτορος, τὰς πωλήσεις ἢ ἀγορὰς κινητῶν ἢ ἀκινήτων, τὰς συνομολογήσεις δανείων καὶ τῶν ὄρων αὐτῶν, μεχρὶς ὄρισμένου ποσοῦ, τὴν ἔγερσιν ἀγωγῶν παραιτήσεως, συμβιβασμῶν, ἐκμισθώσεως, ἐγκρίσεως προϋπολογισμῶν καὶ ἀπολογισμῶν, ἐν γένει δὲ εἰς τὰ Μ. Σ. ἀνέθεσε πᾶσαν τὴν ἐποπτεῖαν τῶν Ἐνορ. Ναῶν, ἀφοῦ εἰς αὐτὰ ἀνέθεσε τὴν πώλησιν κινητῶν καὶ ἀκινήτων μέχρι οἷας δήποτε ἀξίας. Τὰ πλεῖστα τῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων τούτων κατὰ τὸν προηγούμενον Ἐνοριακὸν ΓΦΨΓ΄ νόμον δὲν εἶχον οἱ Νομάρχαι, ἀλλὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, συμφώνως μὲ τὰ ἐκτελεστικά τοῦ νόμου τούτου Β. Διατάγματα. Συνεπῶς ἀνιχνεύοντες τὴν βούλησιν καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ νομοθέτου, εὐρίσκομεν ὅτι εἰς τὸ Μ. Σ. ἀνέθεσεν ἀνεξαιρέτως τὴν διεύθυνσιν τῶν Ναῶν ὡς ἀρχὴν ἐποπτεύουσαν, καὶ τὴν ἀκυρώσιν πάσης πράξεως τῶν Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπῶν εἴτε ἐκ λόγων νομιμότητος ἢ σκοπιμότητος, καὶ μόνον ἐκ λόγων νομιμότητος δηλ. ἂν καλῶς ἐφήρμοσεν τὸ Μ. Σ. τὰς κειμένας διατάξεις τῶν διαφόρων νόμων ἐπέτρεψε τὴν προσφυγὴν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον.

Οὕτω τούτων ἐχόντων πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐξαχθῆ τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Νομοθέτης τοιαύτην εὐρείαν ἐξουσίαν ἀναθέσας εἰς τὰ Μ. Σ. βούλησιν καὶ σκοπὸν εἶχε νὰ δώσῃ μὲν ἀπόλυτον δικαίωμα εἰς αὐτὰ νὰ ἀκυρώσωσι τὰς πράξεις τῶν Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπῶν, ὅχι ὅμως καὶ νὰ τροποποιῶσιν αὐτάς. Τοῦτο ἀντίκειται προφανῶς εἰς τὸ νόμον ἀξίωμα «ἐν τῷ πλέον περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἥττον» καὶ εἰς τὸ ἔτερον τοῦ Βυζαντιτικοῦ δικαίου «τὰ ὑπὲρ τινος εἰσαχθέντα κατ' αὐτοῦ οὐχ ἐρμηνεύεται». Εἶναι δὲ παγία ἡ γνώμη τῶν Νομοδιδασκάλων ὅτι ὁ ἐρμηνευτὴς ἐπὶ ἀσφαλείας τοῦ νόμου, θὰ ἀνεύρῃ τὴν μᾶλλον ἀρμόζουσαν ἢ τὴν μᾶλλον πιθανὴν ἔννοιαν πρὸς τὴν βούλησιν τοῦ νομοθέτου, ἐν διαμάχῃ δὲ γραμματικῆς καὶ λογικῆς ἐρμηνείας ἐπικρατεστέρα ἐστὶν ἡ λογικῆ. Διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀναμφιβόλως ὁ Νομοθέτης πλημμυλῶς διὰ τῶν λέξεων ἐξέφρασε τὸν λογισμὸν τοῦ ἀναγράψας τὴν λέξιν ἀκυροῦ ἀντὶ ἀποφαίνεται, συνεπῶς τὸ λογικὸν περιεχόμενον τοῦ νόμου εἶναι «ὅτι ἐν τῷ πλέον περιλαμβάνεται τὸ ἥττον». Μηδὲ

δύναται τις νὰ δεχθῆ ὅτι ἦτο δυνατόν ὁ Νομοθέτης δίδων εἰς τὸ Μ. Σ. τὴν ἐξουσίαν πρὸς τὴν ὀλοτελῶς διαγραφὴν ἐνὸς κονδυλίου νὰ ἤθελε νὰ παρεμποδίσῃ οὐχὶ τὴν διαγραφὴν ἀλλὰ τὴν τροποποίησιν τοῦ ἰδίου κονδυλίου. Τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὸν νομικὸν κανόνα τοῦ λογικῶς σκέπτεσθαι.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ἐπιβάλλεται καὶ ἡ συμπαραβολὴ πρὸς ἕτερα νομοθετήματα ἐφ' ὅσον ὁ ἐρμηνευόμενος νόμος κατὰ τὸ πρότυπον τούτων συντάχθη, ἐξετάζεται δὲ καὶ ἡ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ νόμου ἐπικρατοῦσα κατάσταση ὡς καὶ τὰ προσόμοια κατὰ τὴν ἀναλογικὴν ἐρμηνείαν. Ὅντως δὲ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ προκειμένου νόμου, ὁ Νομάρχης περιβαλλόμενος μὲ ὀλιγοτέραν ἐξουσίαν τῶν ἡδὴ Μ. Σ. εἶχεν ἐν τούτοις τὸ δικαίωμα τῆς τροποποιήσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπῶν συμφώνως τῷ ΓΦΨΓ΄ νόμῳ, ὁ νόμον ὡς πρότυπον εἶχεν τὸ ἀπὸ 17 Δεκ. 1923 Ν. Δ. περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν.

Ἐξ ὅλων τούτων ἐκδηλὸν καθίσταται ὅτι τὰ Μ. Σ. ἔχουσι δικαίωμα νὰ ἀκυρώσωσι κονδύλια τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἐπὶ δὲ καὶ νὰ τροποποιῶσιν αὐτά, πᾶσα δὲ ἀντίθετος ἐρμηνεία τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θερησκευμάτων θὰ συνεπιφέρει τὴν προσφυγὴν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ὅπερ εἶναι ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπὶ ὅλων τῶν ὑποθέσεων τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ. Διότι ἄλλως σοβαρὰ δυσχέρεια θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὰς ἐργασίας τῶν Μ. Σ. καὶ διάστασις μεταξὺ τούτων καὶ τῶν Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπῶν.

Τὸ ὅτι δὲ τὸ ἥττον περιλαμβάνεται εἰς τὸ πλέον καὶ ἐξ ἄλλων περιστατικῶν ἐν τῷ ἰδίῳ νόμῳ ἀναφαίνεται. Ὁ Ἐνορ. Νόμος δὲν ἀναγράφει ὅτι ὁ Μητροπολίτης δικαιούται νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Ἱεροψάλτας καὶ Νεωκόρους διὰ προσωρινῆς ἀργίας. Δίδει ὅμως τὸ δικαίωμα τῆς παύσεως αὐτῶν (ἄρθ. 92), συνεπῶς ἐξυπακούεται ὅτι δύναται νὰ τιμωρήσῃ αὐτοὺς διὰ μερικῆς στέρσεως τῶν ἀποδοχῶν των.

Ἐν Καρδίτῃ

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων
ΙΕΡΕΚΙΝΑ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ!

Τὸ ζήτημα τῆς ἰδιαιτέρας μερίμνης διὰ τὰ νεαρὰ τῆς Ἐκκλησίας μέλη δὲν εἶναι ξένον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Τὸ γεγονός δὲ ὅτι καὶ ἐκ τῶν χριστιανικῶν μερίδων αἱ ἀντορθόδοξοι προπαγάνδαι καὶ ἐκ τῶν κοσμικῶν ἰδεολόγων οἱ ἀντιθερησκευτικοὶ κήρυκες πρὸς τὴν νεολαίαν ἔχουσιν ἐντείνει τὴν κυριωτέραν τῆς δράσεώς των προσπάθειαν, πολλὰ διδάσκει

τοὺς θέλοντας ἀποτελεσματικῶς νὰ φυλάξωσι «τὰ ἀρνία» τοῦ Χριστοῦ. Οὐδ' εἶναι ἀρκετὴ ἀτόμων μόνον τινῶν ἢ ἀγαθῆ καὶ ἀσυστηματοποίητος πρωτοβουλία, διὰ νὰ διορθώσῃ μίαν κατάστασιν, ἢ ὁποία, ἂν δὲν εἶναι τόσον δίκτυα ὅσον τὴν περιγράφουσιν οἱ ἀπὸ ἰδιοσυγκρασίας ἀπαισιόδαξοι, εἶναι ὅμως ἐν πάσῃ περιπτώσει τοιαύτη, ὥστε νὰ ἐγείρῃ πράγματι ἀνησυχίαν τινὰ πικρὰ τοῖς παρακολουθοῦσι τὰ πράγματα καὶ τοῖς δυναμένοις πρὸ παντὸς νὰ ἔρχονται εἰς ἄμεσον πρὸς τοὺς νέους μας ἐπαφήν. Ἄλλὰ καὶ ἀνεξαορτήτως ἀπὸ τοῦ ἀδιαμφισβητήτου πλέον γεγονότος τούτου, οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ παρέλθῃ ἀπαράτηρητον τὴν δύσκολον πράγματι κατάστασιν, εἰς ἣν περιέρχεται πάντοτε ἡ νεαρὰ ἡλικία ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ὄλως φυσικῆς, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀκινδύνου διὰ τοῦτο, κρίσεως, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς θερησκευτικῆς, εἰς τὸ σημεῖον δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἢ θ' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἐμπρέπον εἰς τὰ ἰδανικὰ αὐτῆς ὕψος, ἢ θὰ κατέλθῃ εἰς τὸ βάθος, εἰς τὸ ὁποῖον οὐχὶ δυσκόλως δύναται νὰ ὀδηγηθῇ ὑπὸ τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς μονώσεως, ἣν αἰσθάνεται κατὰ τὸν φοβερὸν τοῦτον ἐσωτερικὸν ἀγῶνα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι σπανίως ἐνθυμούμεθα, ἢ καὶ οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ ἐνθυμηθῶμεν, τὰς ὀδυνηρὰς ἐκείνας στιγμὰς, τὰς ὁποίας διήλθομεν κατὰ τὴν νεανικὴν μας ἡλικίαν, ὅτε μόνοι τελείως καὶ ἄνευ οὐδενὸς χειραγωγοῦ παρεπαιόμεν ἐντὸς κυκεῶνος ἀλληλοσυγκρουομένων ἰδεῶν καὶ συναισθημάτων, τυφλούμενοι ὅτε μὲν ὑπὸ τῆς λάμπσεως αἰφνιδίως ἀπαστραπτουσῶν ἐμπνεύσεων, ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ σκότους ὀλοκληρωτικῆς ἀμφιβολίας καὶ ἔστιν ὅτε καὶ σκληρᾶς αὐτοεγκαταλείψεως. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οὐδέποτε σχεδὸν ἀναπολοῦμεν τὴν φοβερὰν τραγικότητα τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν, τὰς ὁποίας ἐπὶ μῆνας καὶ ἐπὶ ἔτη διήλθομεν ἀγωνιζόμενοι καθ' ἡμῶν αὐτῶν καὶ ἀμυνόμενοι συγχρόνως ἡμῶν αὐτῶν.

Καὶ εἶναι ἐπ' ἴσης ἀληθὲς ὅτι οὐδεὶς ποτε δύναται ν' ἀναπαραστήσῃ ἐν ἑαυτῷ πιστῶς καὶ ἀκριβῶς τὸ δράμα, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη κατὰ τὴν καταστρεπτικὴν ἅμα καὶ δημιουργικὴν περίοδον τῆς ἐφηβικῆς καὶ τῆς νεανικῆς του ἡλικίας. Ἄλλὰ οὐδεὶς θὰ δύνηται νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος πρὸ τῆς, ἔστω καὶ ἀμυδρᾶς, ἀναπαραστάσεως τῆς εἰκόνης τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ἀγῶνος καὶ οὐδεὶς, συνεπῶς, θὰ μείνῃ ἀδιάφορος πρὸ τοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον σφοδρότερον ἴσως ἀγωνίζεται ἢ νεωτέρα γενεὰ ἢ σημερινή, ἐγκαταλελειμμένη πλειστάκις εἰς ἑαυτήν, ἀγνοῦσα ποῦ νὰ ζητήσῃ καταφυγὴν, μὴ τολμῶσα νὰ περιγράψῃ τὴν ἐν ἑαυτῇ τραγωδίαν, σιωπηλῶς ὑφισταμένη τὴν δοκιμασίαν καὶ ἐξ ἑαυτῆς λύουσα συνήθως

τὰ ὑψιστα προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἐγείρονται πρὸ αὐτῆς ἀμείλικτα καὶ τρομερὰ. Ποσάκις οἱ νέοι μας καταντῶσιν εἰς τὸ ἔσχατον τῆς ἀπαρνήσεως παντὸς ὑψηλοῦ καὶ γενναίου, μόνον καὶ μόνον διότι δὲν ἐδόθη ποτὲ εἰς αὐτοὺς ἡ εὐκαιρία νὰ ἴδωσι καὶ τὴν ἀντίθετον τῶν πραγμάτων ὕψιν, ἢ καὶ διότι παρουσιάσθεισαν εὐκαιρίαν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ χρησιμοποιήσωσιν ἐλλείψει τῆς παρορμήσεως, ἣτις πρὸς τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητος πάντοτε καὶ ἀναγκαῖα! Ποσάκις οἱ νέοι μας δὲν καταντῶσιν εἰς τὸ ἔσχατον τῆς ἐξαχρεώσεως, διότι δὲν εὐρέθη ἡ χεὶρ ἢ φιλική, ἢ ὁποία θὰ τοὺς προεφύλασσε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνός των τοῦ ἠθικοῦ καὶ θὰ τοὺς ὠδήγει νὰ δοκιμάσωσι καὶ ἱκανοποιήσωσι ἄλλας, πολὺ ὑψηλοτέρας καὶ δημιουργικωτέρας, αἱ ὁποῖαι δὲν γίνονται κτήμα τῶν πολλῶν, διότι δὲν ἀρκοῦν πρὸς τοῦτο μόνον αἱ ἀγαθαὶ θεωρητικαὶ καὶ γενικαὶ διδασκαλαί! Πόσοι νέοι δὲν θὰ ἦσαν χαμένοι κυριολεκτικῶς, ἂν δὲν τοῖς ἐδίδοτο ἡ εὐκαιρία νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπαφήν μὲ ἄτομα δυνάμενα ὄχι ἀπλῶς νὰ διδάξωσι (δὲν ζητοῦμεν τοῦτο), ἀλλὰ νὰ γνωρίσωσι τὸ ὕψος τῆς τραγικότητος τοῦ ἀγῶνός των, νὰ συμπονέσωσι πραγματικῶς καὶ νὰ κατέλθωσι μέχρι τοῦ σημείου, ὅπου αὐτοὶ ἴσταντο διὰ νὰ τοὺς ἀνυψώσωσι μαζί των!

Ὅσοι ἦλθον μόνον εἰς ἐπαφήν πραγματικὴν πρὸς τοὺς ἀναρνηνεύτους πόνους τῆς ἀγωνιζομένης ψυχῆς τοῦ ἐφήβου, μόνον αὐτοὶ δύνανται νὰ ἀναπλάσωσι τὴν ἰδικὴν των παρομοίαν κατάστασιν καὶ νὰ συμπονέσωσι πραγματικῶς. Δὲν θέλομεν νὰ ἐξετάσωμεν τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν δύναται πάντοτε σήμερον ὁ πατήρ, ὁ διδάσκαλος, ὁ ἐφημέριος νὰ εἶναι τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον μετ' ἐμπιστοσύνης θ' ἀποβλέψῃ ὁ νέος διὰ νὰ ἀντλήσῃ δύναμιν εἰς τὸν ἀγῶνά του, θάρρος εἰς τὴν ἀπαισιοδοξίαν του, καὶ νὰ εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐξωτερικεύσεως τῆς δραστηριότητός του εἰς ἔργα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ θέσωσι βᾶσιν ἀκλόνητον πραγματικῆς κοινωνικῆς καὶ χριστιανικῆς ζωῆς, ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδὲν ἰσχύουσιν αἱ θεωρητικαὶ διδασκαλαί. Εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι εἰς τὴν κρίσιμον ταύτην καμπὴν τῆς ζωῆς των οἱ νέοι μας δὲν βοηθοῦνται εἰς τὴν εὕρεσιν τοῦ δρόμου τῆς εὐτυχίας των τόσον ἀπὸ τὰς θεωρίας, ὅσον ἀπὸ τὴν ἔμπρακτον ἐφαρμογὴν ὀρισμένων ἀρχῶν, ἢ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ «πείραμα», τρόπον τινά, ἄνευ τοῦ ὁποίου τίποτε δὲν δύναται νὰ σταθῇ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς ἀπολύτου θετικοφροσύνης, ἢ ὁποία καὶ προσελκύει περισσότερον τῆς νεολαίας μας τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἄλλὰ ἂν δὲν ἐξετάζωμεν τοὺς λόγους τῆς ἐλλείψεως τοιούτων φίλων τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, δὲν δεχό-

μεθα ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅτι εἶναι ἀδύνατον ἢ ἔλλειψις νὰ ἀναπληρωθῇ, διότι ἔχομεν καὶ παραδείγματα σπουδαῖα, μαρτυροῦντα ἀκριβῶς τί δύναται νὰ κάμῃ ὁ πατήρ, ὁ διδάσκαλος, ὁ ἐφημέριος, ὅταν *γνωρίσῃ* πραγματικῶς τὴν ψυχὴν τῶν μεθ' ὧν ἀναστρέφεται νέων, ὅταν *πονέσῃ* διὰ τὸ σιγηλὸν τῆς μαρτύριον καὶ ὅταν *κοπιᾶσῃ* διὰ τὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν αἰσιωτέραν τοῦ δράματος λύσιν. Παρὰ ταῦτα ὅμως θὰ παραμείνῃ πάντοτε προβληματικὴ ἢ ἐπὶ τῶν νέων ἐπίδρασις τοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας, ἂν δὲν μορφωθῶσι στελέχη ἱκανὰ καὶ εἰς ἀριθμὸν καὶ εἰς ἀρετὴν καὶ εἰς μόρφωσιν μὲ τὸν σκοπὸν τῆς πρὸς τὴν νεολαίαν στενωτέρας ψυχικῆς ἐπαφῆς.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

(Αἱ κυριώτεραι εορταὶ τῆς εβδομάδος)

ΜΑΡΤΙΟΣ

Τῇ *Κυριακῇ* τοῦ Ἀσώτου ἀναγινώσκεται ἡ περὶ τοῦ ἀπολωλὸτος υἱοῦ παραβολῆ τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ διδαχθῶσιν οἱ ὀσονόπω εἰς τὸ στάδιον τῆς μετανοίας μέλλοντες νὰ εἰσαχθῶσι χριστιανοὶ ὅτι ὁ κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Τελώνου ταπειοφρονῶν οὐ μόνον μετανοεῖ ἐπὶ τῇ συναισθήσει τῶν ἁμαρτιῶν του, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως ἐκδηλοῖ τὴν μετάνοιάν του, ὡς ὁ ἄσωτος υἱὸς μὴ μόνον διανοηθεὶς νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν πατέρα του, ἀλλὰ καὶ ὄντως ἀποφασίσας καὶ τὴν ἀπόφασίν του εἰς ἔργον μεταβαλὼν. Ἐπὶ πλέον διὰ τῆς αὐτῆς παραβολῆς διδασκόμεθα ὅτι πάντα ἀνεξαιρέτως μετανοοῦντα προσδέχεται ὁ Θεὸς μετὰ χαρᾶς, καὶ διὰ τοῦτο οὐδ' ὁ χειρότερος τῶν ἁμαρτωλῶν πρέπει νὰ ἀπογινώσκῃ τὴν σωτηρίαν του, ἀλλὰ δεῖον νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Πατέρα ἐν τῇ βεβαιότητι ὅτι μάλιστα «χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι, ἢ ἐπὶ ἑννεήκοντα δικαίοις, οἵτινες οὐ χρεῖαν ἔχουσι μετανοίας».

9. Ἡ μνήμη τῶν ἁγίων *τεσσαράκοντα μαρτύρων* τῶν ἐν Σεβαστείᾳ κατὰ τὸν ἐπὶ Δικινίου διωγμὸν το 320 μαρτυρησάντων τιμᾶται ἰδιαζόντως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τὸ ὑπέροχον παράδειγμα τῆς ἐν τῇ εἰς Χριστὸν πίστει εὐσταθείας καὶ διὰ τὸ ἰδιάζον τοῦ μαρτυρίου των. Καὶ οἱ τεσσαράκοντα, στρατιῶται ὄντες, κατεδικάσθησαν νὰ παραμείνωσιν ἐπὶ δλην παγερᾶν νύκτα ὑπαίθριοι ἐν λίμνῃ κατεψυγμένη πνέοντος δεινοῦ ψυχροῦ ἀνέμου· ἕνα τούτων λιποψύχησαντα ἀντικατέστησεν ἀμέσως εἰς τῶν φυλάκων των, ἐθνικός, πιστεύσας εἰς τὸν Χριστὸν, εἰς δὲ νεαρός, μόλις ἀναπνέων ἐξ ὧν ὑπέστη, ἐτοποθετήθη ὑπ' αὐτῆς τῆς μητρὸς του ἐπὶ τοῦ ἄρματος, δι' οὗ ἐφέροντο ἵνα ριφθῶσιν εἰς τὴν πυρᾶν. Περιγραφὴν τοῦ μαρτυρίου των καὶ ἐγκώμια εἰς αὐτοὺς ἔγραψαν ἱκανοὶ καὶ διαπρεπεῖς ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱοὶ ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ὁ μαθητῆς καὶ διάδοχος αὐτοῦ ἐπίσκοπος Εὐόδιος, Ἐφραίμ ὁ Σύρος, Γρηγόριος ὁ Νύσσης κλ. Οἱ γονεῖς τοῦ Μεγ. Βασιλείου καὶ τοῦ Γρηγορίου Νύσσης ἦσαν σύγχρονοι τῶν μαρτύρων τούτων, ὁ δ' υἱὸς των Βασίλειος ἐγεννήθη τὸ ἔννατον μετὰ τὸ μαρτύριον αὐτῶν ἔτος. Ἀξιοσπουδάστος εἶνε καὶ ἡ ἱστορία τῶν λειψάνων τῶν τεσσαρά-

κοντα μαρτύρων. Ἦδη αὐτοὶ οἱ γονεῖς τοῦ Μεγ. Βασιλείου εἶχον μέρος αὐτῶν, ἐν δὲ ἰδιοκτητῷ αὐτῶν κτήματι κατὰ τὸν Πόντον παρὰ τὸν ποταμὸν Ἴριν ἀνήγειραν ναόν, ἐν ᾧ ἀπέθεσαν τὰ λείψανα ταῦτα καὶ ἐν ᾧ καὶ αὐτοὶ ἐτάφησαν. Περιγραφὴν ἄλλης εὐρέσεως τῶν λειψάνων παρὰ τὸν τάφον τῆς διακονίσσης Εὐσεβίας ἀναγράφει ὁ Σωζομενός, αὐτόπτης αὐτῆς γενόμενος κατὰ τὸ 438. Ἐν ἰων]πόλει εἶχον ἀνεγερθῆ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τρεῖς ναοὶ εἰς μνήμην αὐτῶν. Ἡ τιμὴ τῶν μαρτύρων ἦτο ἀνεκαθὲν διαδομένη καὶ ἐν τῇ Δύσει· Ἐφέτος τῆς μνήμης αὐτῶν συμπιπτούσης τῷ Σαββάτῳ τῶν Κεκοιμημένων, ἡ ἀκολουθία αὐτῶν ἐφάλη τῇ χθές, Παρασκευῇ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Εἶνε καιρὸς.

Μετὰ τὰ αἵματηρὰ τοῦ Δαυρίου γεγονότα, ἅτινα προφανῶς προεκλήθησαν ὑπὸ τῶν ἀπημπολημένων εἰς τὴν ξένην κομμουνιστικὴν προπαγάνδαν ὀργάνων, καιρὸς πλέον εἶνε νὰ προβῇ ἡ Κυβέρνησις διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ εἰς τὰ μέτρα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλει εἰς αὐτὴν τὸ ὑπὲρ τῆς ἡσυχίας, τῆς εὐημερίας καὶ τῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν καθ' ἑκαστοῦ. Ὁλος ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος ἀπορεῖ πῶς εἶνε ἀνεκτὸν ἐν τῇ χώρᾳ του ὀλίγιστοι μὲν ἄνθρωποι, εἴτε μισθοδοτούμενοι ὑπὸ τῆς Γ' Διεθνούς, εἴτε καὶ ἀπὸ πεποιθήσεων κομμουνιστικῶν, νὰ γίνωνται, ὁσάκις τοῖς ἀρέσει, κύριοι αὐτῆς τῆς ζωῆς ὀλοκλήρου πληθυσμοῦ, τὸ δὲ κρατος νὰ περιορίζεται εἰς τὴν διεξαγωγὴν ἀνακρίσεων, αἵτινες ἀπολήγουν συνήθως εἰς τὸ μηδέν. Τὸ μόνον ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης καταστάσεως θετικὸν εἶνε οἱ νεκροὶ τῶν κομμουνιστικῶν ὑποκινήσεων, τὸ πένθος τῶν οἰκείων των καὶ ἡ ἐκ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ ἀποζημίωσις τῶν οὕτω ὑπὸ εὐαρίθμων κομμουνιστῶν τυραννομένων πολιτῶν τῆς ἀστικῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας.

Ἡ ἐπιστημονικὴ γνώσις.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ ὀδοηκοστοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας του ὁ διάσημος ἐφευρέτης Ἐδισων ἐρωτηθεὶς ὑπὸ δημοσιογράφων «τί θὰ προσφέρῃ ἢ Ἐπιστήμη εἰς τὴν ἀνθρωπότητα κατὰ τὰ πενήκοντα προσεχῆ ἔτη», ἀπήντησε «δὲν γνωρίζομεν δυστυχῶς οὔτε τὸ ἐν ἑκατομμυριοστὸν τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ ὅ,τι συμβαίνει γύρω μας· δὲν γνωρίζομεν κἂν τί ἀκριβῶς, εἶνε ὁ ἠλεκτρισμὸς, ὁ ἤχος, τὸ φῶς». Περιέργον! Διότι ὑπάρχουν ἐπιστήμονες ἐναβρυνόμενοι διὰ τὴν παντοδυναμίαν τῆς Ἐπιστήμης καὶ ἀξιούντες ἐν ὀνόματι τῆς νὰ ἀποφανθοῦν καὶ περὶ τῶν «πέραν τῶν πεδίων», ἐνῶ καὶ αὐτῶν οὐδὲ σχετικὴν ἔτι ἔχουν γνώσιν κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Ἐδισων.

Ἀγανάκτησις.

Συμμεριζόμεθα πλήρως τὴν δικαίαν μερίδος τινὸς

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Ἐδαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἐορθὴν	Ἦχοι
ΜΑΡΤΙΟΣ	8 Κυρ. ΙΖ' Λουκᾶ (Ἀσώτου)	Κυρ. ΛΔ' (Ἀσώτ)	Ζ'	πλ.β'
	10 > Ἀπόκρως	> Ἀπόκρως	Ζ'	βαρὺ
	17 Τυροφάγου	> Τυροφάγου	Η'	πλ.δ'
	24 > Ἀ' Νηστειῶν	> Α' Νηστειῶν	Θ'	α'
	31 > Β' Νηστειῶν	> Β' Νηστειῶν	Ι'	β'

τοῦ ἡμετέρου τύπου ἀγανάκτησιν ἐπὶ τῇ ἐξ ἀφορμῆς τῶν διαπραγματεύσεων περὶ ἀνανεώσεως τῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Γαλλίας ἐμπορικῆς συνθήκης ἀποκαλύψει τοῦ τεραστίου ποσοῦ, τὸ ὅποιον ἐξάγεται ἐξ Ἑλλάδος εἰς τὴν Γαλλίαν δι' εἰσαγόμενα ἐκ ταύτης εἶδη, πολυτελείας. Τὰ εἶδη ταῦτα τῆς πολυτελείας εἶνε, ἀπλούστατα, τὰ ἀρώματα καὶ αἱ μετάξινοι περικνημίδες, δι' αὐτὰ δ' ἐξάγονται κατ' ἔτος ἐκ τῆς ἡμέτερας χώρας 386.000.000 φράγκα γαλλικά, ἧτοι ἕν δισεκατομύριον καὶ ἑκατὸν ἐξήκοντα ἑκατομύρια δραχμῶν. Εἰς ἐποχὴν, δηλαδή, κατὰ τὴν ὁποίαν τόση οἰκονομικὴ στενοχωρία μαστίζει τὴν πατρίδα ἡμῶν καὶ αἱ ἐκ τῶν σεισμῶν καὶ τῶν πλημμυρῶν δοκιμασίαι ἐκ μὲν πλουσίων ἐδημιούργησαν πτωχοὺς, οἱ δὲ πτωχοὶ ἐστερήθησαν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ ἐνδύματος, ὑπάρχουσι ἐν Ἑλλάδι τόσοι ἀναίσθητοι πλούσιοι ἢ εὐποροὶ, ὥστε νὰ θέτουν ὑπὲρ πᾶσαν συμφορὰν τοῦ πλησίου καὶ ὑπὲρ πᾶσαν τῆς χώρας ἀνάγκην τὴν περιποίησιν τῶν ρινῶν τῶν καὶ τῶν ποδῶν τῶν! Ὁμολογουμένως οὐδεμία ὀργὴ εἶνε τόσοσιν δεδικαιολογημένη ὅσῳ ἡ ἀγανάκτησις ἐπὶ τῇ τηλικαύτῃ παρῶσει.

Καὶ ἐν ἄλλο.

Ἄλλὰ καὶ μία ἄλλη ἀφορμὴ πρὸς ἐντροπὴν μᾶς ἐδόθη κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ἔννοι ὑγειονομολόγοι παγκοσμίου κύρους μετακληθέντες εἰς Ἑλλάδα ὅπως μελετήσαντες τὰς παρ' ἡμῖν ὑγειονομικὰς συνθήκας ὑποδειξοῦσι τὰ ληπτέα μέτρα πρὸς βελτίωσιν τῶν, ἀνεκοίνωσαν μεταξὺ ἄλλων πορισμάτων τῆς ἐπιτοπίου μελέτης τῶν ὅτι τὸ ἔρον τῶν δύο κυριωτάτων κακῶν, ἐξ ὧν πάσχει ὁ λαὸς ὁ ἑλληνικὸς, εἶνε «ἡ οὐζοποσία». «Διεπίστῳσα—εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὑγειονομικῆς ἀποστολῆς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν—εἰς ἕν χωρίον παρὰ τὰς Σέρρας ἐκ 1200 κατοίκων ὅτι καταναλισκονται 50 ὀκάδες οὐζου κατ' ἑκάστην». Ἄλλ' ἐὰν ὁ μὲν ἀστικός τῶν πόλεων τῆς χώρας ἡμῶν πληθυσμὸς ἀμφοτέρων τῶν φύλων δουλεύῃ εἰς τὴν συστηματικὴν τῆς μόδας τῶν σαλονίων οὐζοποσίαν καὶ εἰς τὴν ἀναφανδὸν ἀναίδην ἐν τοῖς δημοσίοις κέντροις ρακοποσίαν, ὁ δὲ τῆς ὑπαίθρου εἶνε ἔρμαιον τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ἕκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ ποῦ ἀγόμεθα,

πόσον δέ, πρὸς τοῖς αὐστηροῖς κατὰ τῆς οἰνοποσίας μέτροις, ἐπιβάλλεται ἢ διὰ τῆς καταλλήλου διδασκαλίας διαπαιδαγώγησις τοῦ λαοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ι. Σύνοδος συνήλθε τὴν ἑβδομάδα ταύτην εἰς δύο τακτικὰς συνεδρίας.

—Τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Τρίτης πρὸς τὴν Τετάρτην ἐτελεύτησεν τὸν βίον αἰφνηδῶς ἐκ συμφορῆσεως ὁ Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου Νεόφυτος. Ὁ ἀποθανὼν Μητροπολίτης μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν του ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης προσελήφθη ὡς Ἀρχιδιάκονος τοῦ Μητροπολίτου Ἡρακλείας Γρηγορίου. Ἐχορημάτισεν εἶτα Διευθυντὴς τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς Σόφιας καὶ εἶτα ἐπὶ Πατριαρχοῦ Ἰωακείμ τοῦ Γ' προσελήφθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα χρηματίσας Μ. Ἀρχιδιάκονος ὁπόθεν προήχθη εἰς Μητροπολίτην Σιδηροκάστρου κατὰ τὸ 1923. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σεργῶν κ. Κωνσταντῖνος κληθεὶς ἐπειγόντως παρέστη κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ θανόντος Μητροπολίτου, παρεκλήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, εἰς ὃν ἐτηλεγράφησε τὸ γεγονός, ὅπως μεριμνήσῃ περὶ τῆς ἐμπροσούσης κηδείας τοῦ ἀειμνήστου, τελεσθεῖσης τῇ Πέμπτῃ. Ἐκτὸς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σεργῶν τῆς κηδείας προσέστησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Θεσσαλονίκης, Πολυανῆς καὶ Νιγρίτης. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μέχρι διορισμοῦ ὀριστικοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς χερουσίας Μητροπόλεως ἀνέθηκε τὰ καθήκοντα προσωρινοῦ Τοποτηρητοῦ εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σεργῶν κ. Κωνσταντῖνον.

—Διενεργηθείσης ἐκλογῆς ἐνὸς συμβουλίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, ἐξελέγη ὁ Ἱερομ. Δαμασκηνὸς Κοτσῶνος, ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος τοιοῦτου Ἱερομ. Νικοδήμου Κοββῶνη.

—Διωρίσθη κατὰ μετὰπειμψιν προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Παλαιοπαναγιάς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ὁ μοναχὸς Χρυσάνθος Τομάρας, ἀντὶ τοῦ μοναχοῦ Νικοδήμου Φλέντζερη ἐπανελθόντος εἰς τὴν Μονὴν τῆς μετανοίας αὐτοῦ.

—Τηλεγράφημα ἐπίσημον ἐκ Γενεύης ἀναφέρει, ὅτι ἡ ἀρμοδία Ἐπιτροπὴ τῶν Μειονοτήτων τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἀπέρριψε τὰς ἀπὸ μακροῦ ἐκρομύσας προσφυγὰς τῶν δύο ξένων Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τῆς Μονῆς Ζωγράφου καὶ τῆς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος, παραπονυμένων δι' ἀπαλλοτριώσιν μετανοίων τῶν. Ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκρίθη ἀπολύτως ἰκανοποιητικὴ ἡ δήλωσις τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις κατέθεσεν ἤδη—σύμφωνα μὲ τὸν ὑφιστάμενον νόμον—τὸ ποσὸν τῶν πέντε ἑκατομμυρίων δραχμῶν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τὴν Ἑλλάδος ἀπέναντι τῶν καθορισθησομένων ἀποζημιώσεων διὰ τ' ἀπαλλοτριωθέντα μετόχιον.

—Μὴ ὑπάρχοντος ἰκανοῦ ἀριθμοῦ μοναχῶν ἐν τῇ

Ι. Μονῆ «Βάθειας» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, πρὸς ἐκλογὴν Ἱγουμενοσυμβουλίου, διωρίσθη προσωρινὸν τοιοῦτον ἐκ τῶν μοναχοῦ Πολυκάρπου Χαδούλια ἡγουμένου, Ἱεροδ. Χρυσοστόμου Χαρατσοπούλου, καὶ μοναχοῦ Ἀγαπίου Οἰκονόμου συμβούλων.

— Παραιτηθέντος τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Βαρνακόβης» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φωκίδος, καὶ γενομένης ἐκλογῆς ἐξελέγη τοιοῦτος ὁ Ἱερομ. Ἀμβρόσιος Βασιλακόπουλος.

— Διωρίσθη κατὰ μετάπεμψιν προσωρινὸς ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Βλαχερνῶν» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας ὁ Ἀρχιμ. Γερβάσιος Καλαματιανός, ἀντὶ τοῦ ἀπολυθέντος τοιοῦτου Νικοδήμου Ζαφειροπούλου.

— Διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ἀγριλίων» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας ὁ μοναχὸς Καλλίστρατος Χριστογιάννης, ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος τοιοῦτου Γερμανοῦ Τζάκη.

— Διωρίσθη κατὰ μετάπεμψιν σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Βλαχερνῶν» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας ὁ μοναχὸς Νικηφόρος Σχοινᾶς.

— Διωρίσθη Γραφεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παραμυθίας ὁ Σακελλάριος Α. Παπᾶς, κλητῆρ δ' αὐτῆς ὁ Βασίλειος Α. Παπαγιάννης.

— Διὰ Διατάγματος τῆς 21 Ἰανουαρίου ἐν.ξτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 22 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Ἀλάμπη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Λακεδαιμόνιος ἀποσπασθὲν τοῦ χωρίου Τσάπη, ἀπετέλεσεν ἰδίαν ἐνορίαν.

— Ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ εἰς πρῶτον χειροτονία τοῦ Θεοδοσίου Παπαδοπούλου διὰ τὸ χωρίον Δραβίσκον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ζιχῶν.

— Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, καὶ Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπεστράφη ἐκ Τιράνων τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα τοῦ διὰ πραξικοπήματος ἀνακηρυχθέντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας Βασσαριωνος Τζοβάνι.

Τίρανα, 27 Φεβρουαρίου,

Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ φέρω εἰς γνῶσιν τῆς ἡμετέρας Ἀγιότητος τὰ ἑξῆς: Τὴν 18 το. ἰδρύθη Σύνοδος Ἐπισκοπικῆ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀυτοκεφάλου Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας. Πρόεδρος τῆς Συνόδου καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας δι' ατελῶν ταῦτοχρόνως μητροπολίτης Δυρραχίου, ἐξελέγη ὁ ὑπογραφόμενος. Τὴν 26 τρέχοντος μετὰ τῆς κεκανονισμένης μεγαλοπρεποῦς τελετῆς ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀλβανῶν ἐπεδόθησαν τὰ διατάγματα εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ ὄργανοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας διετηρήθησαν μετὰ λεπτομερεστάτης ἀκριβείας πάντες οἱ κανόνες οἱ Ἀποστολικοὶ καὶ οἱ Συνοδικοὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Διαδηλώ, ὅτι θὰ διατηρήσω αὐστηρῶς καὶ κατὰ τρόπον ἀδιάσπαστον τὴν δογματικὴν καὶ κανονικὴν ἐνότητα μετὰ πασῶν τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν τῶν ὑπαρχουσῶν ἐν τῷ κόσμῳ. Θεωρῶ καθήκον μου νὰ ἀποστείλω τὸ ταχύτερον πρὸς πάντας τοὺς ἀρχηγούς καὶ πατριάρχας τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τὰ κανονικὰ γράμματα τῆς Ἁγίας Συνόδου τῆς Ἀλβανικῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας. Π Ἀγία Σύνοδος τῆς Ἀλβανίας θὰ

θεωρήσῃ ἑαυτὴν εὐτυχὴ καὶ ἐξαιρετικῶς τιμημένην, ἐὰν λάβῃ χαιρετισμὸν καὶ εὐλογίας ἀδελφικὰς λιαν πολυτίμους διὰ τὴν ἡμετέραν ἀνωτάτην ἀποστολὴν παρὰ τῶν Πατριαρχείων τῶν Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, σχετικῶς πρὸς τὰς ἐν χρήσει διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνθερμὸς εὐχέτης πρὸς τὸν Θεόν, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας καὶ Μητροπολίτης Δυρραχίου καὶ Τιράνων. Δόκτωρ Βησσαρίων Τζοβάνι.

Ταῦτοχρόνως ἐλήφθη τηλεγράφημα τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου ἀγγέλλοντος ὅτι προσέβη εἰς καθάρσεις τῶν στασιαστῶν κληρικῶν τῶν προκαλεσάντων τὰ ἐν Ἀλβανίᾳ πραξικοπήματα εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἀπήντησε διὰ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου πρὸς τὸν Οἶκον. Πατριάρχην ὅτι ἀποδοκιμάζει τὰ ἐν Ἀλβανίᾳ ἀποτολμηθέντα πραξικοπήματα καὶ συμφωνεῖ πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας κατὰ τῶν στασιαστῶν κληρικῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων. Ὁ Μακαριώτατος προσέβη σχετικῶς μετὰ τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τὰς ἀκολούθους ἀνακινώσεις πρὸς τὸν Τύπον:

«Τὰ συμβάντα ἐν τῇ Ἀλβανικῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι ἄνευ προηγουμένου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἦτο ἕτοιμον νὰ ἀνακηρύξῃ αὐτοκέφαλον τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλβανίας, διεξήχθησαν δὲ τακτικαὶ διαπραγματεύσεις δι' ἀπεσταλμένων τοῦ Πατριαρχείου, καὶ ἐνῶ εἶχον ὀρισθῆ καὶ αὐτὰ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐμελλον νὰ ἀποτελέσουν τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας, αἴφνης δύο ἐντελῶς ξένοι κληρικοὶ προέβησαν εἰς τὸ γνωστὸν πράξικοπημα, χειροτονήσαντες ἀνθρώπους τοῦ δρόμου ὡς ἀρχιερεῖς τῆς νέας Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ πρῶτος τούτων ὁ Βησσαρίων Τζοβάνι, κατὰ τὸ ὅποιον —εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ— εὐρίσκονται ἐκκρεμαεῖς βαρύτεραι κατηγορίαι ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας του ὡς Ἀρχιμανδρίτου τοῦ ἐν Σόφειᾳ Ἑλληνικοῦ ναοῦ, ἔχει χειροτονηθῆ παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς ἐν Σεβρίᾳ καὶ ἐπομένως δὲν ἀνήκει εἰς τὸν κλῆρον τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἕτερος, ἐπίσκοπος Βίκτωρ, εἶνε ἐπίσης Σέρβος ἐπίσκοπος, μὴ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀλβανικὴν Ἐκκλησίαν. Εὐνόητον λοιπὸν εἶνε, ὅτι ἐκ τοιούτων ξένων πρὸς τὴν Ἀλβανικὴν Ἐκκλησίαν κληρικῶν δὲν δύναται προσέλθῃ νόμιμον καὶ κανονικὸν καθεστῶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀλβανίας. Ὅθεν εὐλόγως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τῆς ἀντικανονικῆς τῶν καὶ ἐντελῶς ἄκυρον πράξιν καθήρεσεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντας. Εἰς τοῦτο δὲ εἶνε ἀπολύτως σύμφωνος καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἐν Κορυτσᾷ διαμένοντος ἐπισκόπου Ἱεροθέου, ἀναμφιβόλως αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὰς εἰσηγήσεις τῶν ἀνωτέρων στασιαστῶν κληρικῶν».

— Ἡ Ἐπιτροπὴ ἡ καθαρισθεῖσα πρὸς συλλογὴν ἐράνων ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον ὑπὲρ ἀνοικοδομήσεως τοῦ ὑπὸ τῶν σεισμῶν τῆς Παλαιστίνης καταστραφέντος τρούλλου τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἀπηύθυνεν ἐγκύκλιον πρὸς τὰς ἀνὰ τὸ κράτος κοινότητας, τὰ σχολεῖα, τὰς ἐφορείας, τὰ σωματεῖα καὶ τὰς παντοίας ὀργανώσεις ὅπως συνδράμωσι τὸ ἔργον. Κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἐκκλήσεως ταύτης καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν διὰ διαταγῆς του πρὸς τὰ Σώματα Στρατοῦ, συντάγματα, τάγματα κλ. ἐντέλλεται ὅπως ἐνεργηθῇ ἔρανος μετοξὺ τῶν ἀξωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν μετὰ τῆς παροτρύνσεως ὅπως ἕκαστος συνεισφέρῃ ὅ, τι δύναται ἐκ τοῦ ὑστερήματός του.

—Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα κλέπται εἰσελθόντες εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Λαύρας ἀφήρσαν ἱστορικά κειμήλιά τινα μεγίστης ἀξίας. Αἱ ἀρχαὶ ἐπελήφθησαν ἀνακρίσεων, μετέβη δὲ εἰς τὴν Μονὴν καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Τιμόθεος. Ἐπειδὴ δ' ἀνεγράφησαν ἐν τῷ Τύπῳ ἀνακρίβειαι τινες, τὸ Γεν. Ἐκκλῆσ. Ταμεῖον ἐδημοσίευσε τὰ ἑξῆς: Τὰ γραφέντα περὶ μὴ παροχῆς πιστώσεως παρὰ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖου διὰ τὴν κατασκευὴν σιδηρᾶς θύρας τοῦ σκευοφυλακίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας δὲν εἶνε ἀληθῆ. Τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον ἐπὶ αἰτήσεως τῆς 5ης Ἀπριλίου 1928 τῆς Μονῆς διὰ τὴν κατασκευὴν σιδηρᾶς θύρας πρὸς φύλαξιν τῶν κειμηλίων, ἐνέκρινε ταύτην διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3,145 καὶ ἀπὸ 5ης Μαΐου 1928 ἀποφάσεώς του. Ἐπίσης ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Λαύρας, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ τελευταίου αὐτῆς ἀπολογισμοῦ, εἶχε μόνον δραχμὰς 12644 εἰς μετρητὰ, διὰ τὰς πρώτας αὐτῆς ἀνάγκας. Συνεπῶς τὰ γραφέντα ὅτι ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ὑπῆρχον 3.000.000 δραχμῶν εἰς μετρητὰ δὲν δύνανται νὰ εἶνε ἀληθῆ. Πάντα τὰ ποσὰ τῶν Ἱερῶν Μονῶν, κατόπιν διαταγῆς ἡμῶν, ἔχουσι ἐπενδυσθῆ διὰ χρεωγράφων καὶ κατατεθῆ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν. Ὡς πρὸς τὸν ἱστορικὸν Ναόν, ὅστις κεῖται ἐκτὸς τῆς Μονῆς, οὗτος ἀπὸ πολλοῦ ἐτέθη ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ Δημοσίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ νεωτέρας εἰδήσεις ἡ Ἀλβανικὴ Κυβέρνησις ἀπήλασε τοῦ Ἀλβανικοῦ ἐδάφους τὸν σεβ. μητροπολίτην Κορυτσᾶς καὶ Ἐξαρχον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν Ἀλβανίᾳ κ. Ἱεροθέου, Ἀλβανὸν ὑπήκοον, ὡς μὴ δεχθέντα νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἐν τῷ μεταξὺ καθαιρεθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως ἀντικανονικὴν σύνοδον.

Νεώτεροι εἰδήσεις ἀναφέρουσι ὅτι ἡ Ἀλβανικὴ Κυβέρνησις, μετὰ τὴν ἀπέλασιν τοῦ μητροπολίτου Κορυτσᾶς, διέταξε νὰ συλλαμβάνωνται καὶ νὰ δικάζωνται οἱ ἐκ τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ ὀρθοδόξων ἀπειθοῦντες εἰς τὴν καθρημένην Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ μόνιμος Πατριάρχικὸς Ἐξαρχος σεβ. μητροπολίτης Θυατιρείων κ. Γεωμανὸς κατ' ἐντολήν τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχίου μεταβὰς εἰς Γενεύην προέβη εἰς ἀνακοίνωσιν πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν περὶ τῆς ἀντικανονικότητος τῆς συνόδου ταύτης, ἐπιβληθείσης παρανόμως εἰς θρησκευτικὴν μειονότητα, ὑπὲρ ἧς δικαιοῦται νὰ ἐνδιαφερῆται τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐξαρτᾶται ἔτι κανονικῶς, καὶ ἧς ἀποτελεῖ τὸν ἐν πέμπτῳ τοῦ ὄλου πληθυσμοῦ τῆς Ἀλβανίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τὸ τοπικὸν Σοβὲτ τῆς πόλεως Τσερνιάβκα εἶχεν ἀποφασίσαι νὰ κλείσῃ τὴν μόνην ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐκείνῃ ἀπομείναςαν γυναικείαν μονήν. Ἄλλ' ὅταν ἡ ἀπόφασις ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῆ, αἱ ἀρχαὶ εὐρέθησαν πρὸς πλῆθους γυναικῶν προσδραμουσῶν ἐκ τῶν γειτονικῶν χωρίων ὅπως ἀμυνθῶσι τῶν μοναχῶν τῶν καὶ ἀντιπῶσι κατὰ τῆς βεβηλώσεως τοῦ ἱεροῦ χώρου ὅστις ἀπετέλει ἀνεκαθεν ἱερὸν διὰ τοὺς κα-

τοίκους προσκύνημα. Αἱ ἀρχαὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιστρατεύσωσι τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν ἐπελθούσης δὲ συγκρούσεως πρὸς τὰς γυναῖκας ἠριθμήθησαν νεκραὶ καὶ τραυματαίαι.

—Παρατηρηθεῖσις ἀφ' ἱκανοῦ μεγάλης ἀνεπαρκείας χάρτου ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ρωσίᾳ, ἡ Κυβέρνησις ἀπηγόρευσε εἰς τὰς ἠνωμένας σοβιετικὰς δημοκρατίας νὰ παρέχουσι χάρτην πρὸς ἐκδοσὶν θρησκευτικῶν βιβλίων καὶ περιοδικῶν.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Νορβηγὸς πάστῳρ συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἐκκλησίαν ἐν πλοῖον καὶ νὰ ἐπισκεφθῆ τὰς ἀπὸ τῆς Νορβηγίας ἀπομεμακρυσμένας νήσους διὰ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς κατοίκους αὐτῶν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔχωσιν ἐπὶ τινος ἡμέρας ναὸν καὶ νὰ ἐκτελέσωσιν ἐν αὐτῷ τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατ' ἐντολήν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Βερολίνου ὁ ἐν αὐτῇ Καθηγητὴς κ. Julius Richter γράφει ἡμῖν ὅτι κατὰ τὸν προσηχῆ Ἰούλιον (15-27) θὰ διδαχθῆ ἐν αὐτῇ κατ' ὄρισμένον πρόγραμμα σειρά εἰδικῶν μαθημάτων διὰ τοὺς ξένους καὶ ἰδίᾳ χάριν τῶν ἐκ τῶν ἀγγλοσαξωνίων φίλων τῶν θεολογικῶν ἐρευνῶν καὶ τῶν ἀγιογραφικῶν σπουδῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Θεολογία, κατ' ἐξοχίην, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐπιστήμην ἀναγνωρίζεται ὡς ἡ καταλληλοτέρα πρὸς προαγωγὴν τῆς διεθνούς συνηνοήσεως καὶ συνεργασίας. Ἡ σειρά αὕτη τῶν μαθημάτων θὰ εἰσαγάγῃ τοὺς ξένους ἀκροατὰς τῶν εἰς τὴν σφαιρᾶν τῶν κυρίων προβλημάτων, ἀνα ἐπασχολοῦσι σήμερον τοὺς γερμανικοὺς θεολογικοὺς κύκλους, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀμοιβαιότητος.

Κατὰ τὸ ἐν λόγῳ πρόγραμμα ἡ σειρά τῶν διδασκόμενων μαθημάτων ἔχει ὡς ἑξῆς: Bertholet: Εἰσαγωγή εἰς τὴν φαινομενολογίαν τῆς θρησκείας. Deissmann: Ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἀξία τῆς Κ. Δ.— v. Harnack: Ὁ Τερτυλλιανὸς καὶ ὁ Ἀύγουστίνος.— Lietzmann: Ὁ Ἑλληνισμὸς, ὁ Ραββινισμὸς καὶ ἡ Κ. Δ.— Mahling: Ἡ φιλοσοφία τῆς Ἱστορίας τοῦ Χριστιανισμοῦ.— Reinhold Seeberg: Τὸ πρόβλημα τῆς Χριστολογίας: ἡ πίστις καὶ ἡ γνῶσις.— Selling: Ἡ προφητικὴ θρησκεία τοῦ Ἰσραήλ.— Titius: Ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἡ ἀγ. Γραφή.

Τὰ μαθήματα θὰ γίνωνται κατὰ τὰς πρώτας πέντε ἡμέρας ἐκάστης ἑβδομάδος ἐν τινι τῶν παραδόσεων τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου, ἡ δὲ Θεολογικὴ Σχολὴ θὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς μεταφράσεως αὐτῶν. Ἡ ἐγγραφή γενήσεται ἀντὶ 50 μάρκων. Οἱ βουλόμενοι νὰ ἐγγραφῶσι παρακλιοῦνται νὰ σπεύσωσιν ἐγκαίρως νὰ δηλώσωσι πρὸς τὴν διεύθυνσιν «Decan der Theologischen Fakultät, Berlin C 2, Universität».

—Λήγοντος τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Παραγουάης ὑπὸ Ρώσου ἀρχιμανδριτοῦ ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ πρώτου ὀρθοδόξου ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ ταύτῃ ναοῦ. Κατὰ τὴν τελετὴν τὸ Εὐαγγέλιον ἀνεγνώσθη Ἰσπανισί, καὶ τὸ ἐπακολουθήσαν δὲ κήρυγμα ἐγένετο ἐν Ἰσπανικῇ γλώσσῃ.

—Ἐκ τῶν 850 χιλ. κατοίκων τῆς Ἀλβανίας οἱ 70% εἶνε μουσουλμάνοι, οἱ 19% ὀρθόδοξοι καὶ οἱ 10% ρωμαιοκατόλικοι, κατὰ τινα στατιστικὴν.

—Κατὰ τὴν τελευταίαν στατιστικὴν, τοῦ 1927, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ὄλων ἰησοῦϊτῶν ἀνῆρχετο εἰς 20. 107.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐν τινι φύλλῳ τοῦ περιοδικοῦ «Μπουκέτο» ἐδημοσιεύθη, πρὸς ταῖς ἄλλαις, γνώμη δῆθεν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, περὶ τοῦ περιοδικοῦ, μὴ ἀνῆκουσα εἰς αὐτόν. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος διεμαρτυρήθη πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ τοῦ περιοδικοῦ κ. Κ. Θεοδωρόπουλον, ὅστις ἀπήντησε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον τὴν ἐξῆς ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου 1929 ἐπιστολὴν :

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰανουαρίου 1929

Μακαριώτατε,

Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολὴν σας, ἣ ὁποία μᾶς κατέπληξε καὶ μᾶς ἐθλίψε βαθύτατα.

Ἐχετε, βεβαίως, δίκαιον, ἀλλ' οὐδέποτε ἐφραταζόμεθα ὅτι ἕνας γνωστὸς δημοσιογράφος ὡς ὁ κ. Γ. Κυριακίδης, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναθέσαμεν τὴν οὐλλογὴν γνωμῶν διὰ τὸ «Μπουκέτο», ἠδύνατο, μεταξὺ τῶσων γνωμῶν διακεκριμένων μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, νὰ παραθέσῃ καὶ τὴν ὑμετέραν, χωρὶς ἢ Μακαριότης σας νὰ τὸν ἐξουσιοδοτήσῃ πρὸς τοῦτο.

Σὰς ζητούμεν συγγνώμην δι' ὃ, τι ἐν ἀγνοίᾳ μας ἐγένετο, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἡ ὑμετέρα Μακαριότης θὰ ἐπέισθη ἀπολύτως περὶ τῆς εὐκρινείας μας.

Ἀσπάζομενοι τὴν δεξιάν σας,
διατελούμεν μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ
κ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Βασιλείου Ἀντωνιάδου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας καὶ Φιλοσοφίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης, Ἐγχειρίδιον κατὰ Χριστὸν Ἡθικῆς. Τόμος Α', περιλαμβάνων τὸ Γενικὸν Μέρος. Ἐν Κωνσταντινῇ 1927 (σελίδες 15+262)

Οἱ παλαιοὶ καὶ νέοι μαθηταὶ τοῦ διαπρεποῦς συγγραφέως, μορφώσαντος ἐν τῇ κατὰ Χάλκην ἰδίᾳ Σχολῇ γενεὰς ὄλας ἱεροσπουδαστῶν, οἵτινες πάντες σχεδὸν ἀνῆχθησαν εἰς τὸ ὕψιστον τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα καὶ ἐποιμαῖναν καὶ ποιμαίνον ἐυστόχως τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἐκ κοινῆς συμβολῆς προέβησαν εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν διδασκτικῶν κειμένων, δι' ὧν ἐν τῇ γαλουχησῇ αὐτοῦ Σχολῇ ἐδιδάχθησαν ὑπ' αὐτοῦ τὰ τε ἱερὰ γράμματα καὶ τὴν φιλοσοφίαν. Ἐν τῶν κειμένων τούτων ἦτο καὶ ἡ Ἡθικὴ. Τὸ ἔργον διακρίνεται εἰς τμήματα τρία, ὧν τὸ μὲν πρῶτον πραγματεύεται περὶ τῆς ὑγαινοῦσης ἠθικῆς ζωῆς, ἐν ᾗ ὁ λόγος περὶ τῶν ἀρχῶν, τῆς ὑποστάσεως, τῆς οὐσίας καὶ τῆς συστάσεως αὐτῆς, ὡς καὶ περὶ τῆς ἠθικῆς εὐεξίας ἐν συναφείᾳ πρὸς τὸ ὕψιστον τέλος τοῦ βίου· τὸ δὲ δεύτερον διαλαμβάνει περὶ τῆς νοσοῦσης ἠθικῆς ζωῆς, καὶ τὸ τρίτον περὶ τῆς ὑμεινῆς καὶ θεοραπευτικῆς τῆς ἠθικῆς ζωῆς. Ὁ σ. ἀποφυγὼν ἀπὸ σκοποῦ τὴν μέθοδον τοῦ «ἱστορικισμοῦ» ὡς ἀποκαλεῖ τὴν βιβλιογραφικὴν καὶ ὑποσημειωματικὴν ἐνίσχυσιν, διασάφηναι καὶ συμπληρῶσαι τοῦ κειμένου ἦν θεωρεῖ σχολαστικὴν, ἐπιδίωξε, καὶ λίαν ἐπιτυχῶς, τὸ εὐμέθοδον καὶ τὸ περιεκτικόν, ἐπιστήσας τὴν προσοχὴν κυρίως εἰς τὴν ἑξαρκίαν τῆς Ἡθικῆς καθόλου καὶ τῆς Χριστιανικῆς ἰδίᾳ, «ὡς τῆς μονῆς ἐχούσης καὶ παρεχούσης ἀξίαν ἀπόλυτον τῷ ἀνθρώπινῳ βίῳ, ὡς μόνῃς δὲ δυναμένης

νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸ νῦν κρατοῦν χάος, καὶ ἀπὸ τοῦ χάους νὰ δημιουργήσῃ τινὰ κ. ὁ σ. μ. ο. ν. ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων» ὅπως πλὴν τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ Χριστοῦ «οὐκ ἔστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ἐν ᾗ δεῖ σωθῆναι», οὕτως ἄνευ τῆς ὅλης ψυχῆ προσηλώσεως πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ «οὐκ ἔσται τις παῦλα ἢ διάλειψις τῶν συνεχόντων τὸ ἀνθρώπινον καὶ κατατρυχόντων δεινῶν».

Τὸ σύγγραμμα συνιστῶμεν θεριμῶς εἰς πάντας, εὐχόμενοι νὰ ἐκδοθῇ ταχέως καὶ ὁ Β' τόμος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργοπηκοῦ διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐκποίησην τοῦ παραχρησμένου γάλακτος ἐκ τῶν αἰγοπροβάτων τῆς Μονῆς γενησομένης τῆς δημοπρασίας ἐν Τριπόλει τῇ 31 Μαρτίου 1929 10 π. μ. μέχρι 12ης μεσημβρίας.

Τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μ. Δουσίκου ἐκτίθει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦς ὄδρομύλους αὐτῆς Μπελετισίου, Μπληγοριῶν Πόρτας, καὶ Νεζερῶς Δουσίκου, τὴν 10—17 καὶ 24 Μαρτίου ἐν Τρικκάλοις καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ν. Βουνοσοπούλου ἀπὸ 10ης π. μ. ἕως 12 μεσημβρίας.

Τὸ Ἰγουμενίλιον τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γερασίμου προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ ἐν Αἰτωλικῷ μαγαζεῖον τῆς Μονῆς ταύτης, συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ταυτεπίθου συγγραφῆς τοῦ Ἰγουμενοσυμβουλίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰτωλικῷ, ἐνώπιον τοῦ αὐτόθι Συμβολαιογράφου ἢ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἐν τῷ συνῆθι τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 10ην Μαρτίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας, ἐν ἀποτυχίᾳ δὲ ἢ κατόπιν νέας προσφοράς, τὴν ἁμέσως ἐπομένην Κυριακὴν ἄνευ ἄλλης γνωστοποιήσεως. Πρώτη προσφορά ὀρίζεται δραχμαὶ 300 τριακάσιαι μηνιαίως. Οἱ ὄροι τῆς συγγραφῆς κατατεθήσονται παρὰ τῷ αὐτόθι Συμβολαιογράφῳ. Οἱ ὀφειλέται τῆς Μονῆς καὶ οἱ διάδικοι αὐτῆς, καὶ οἱ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἀφερέγγυοι ἐγγυηταὶ ἀποκλείονται τοῦ συναγωνισμοῦ. Τὰ κηρύκεια δικαιοῦματα, τὰ ἔξοδα δημοσιεύσεως, τὰ τέλη τοῦ συμβολαίου καὶ δύο ἀντίγραφα τούτου, ἢ παράστασις τοῦ Συμβολαιογράφου, καὶ πᾶν ἄλλο συναφές, πρὸς τὴν τελικὴν ἐνέργειαν τῆς δημοπρασίας ταύτης ἔξοδον ἐπιβαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην.

Τὸ Ἰγουμενίλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζυρμπίτης διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθει εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐπισκευὴν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τῶν κελλίων τῆς Μονῆς, κατὰ τὴν 10ην Μαρτίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥρον 11—12 ἐν Ξηροκαμπίῳ καὶ ἐν τῷ συνῆθι τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ἀντιπροσώπου. Οἱ σχετικοὶ ὄροι εὐρίσκονται ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Μονῆς ἐνθα δύναται οἱ βυλόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ

Δρυϊνουπόλεως καὶ Παγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Διευθυντής: ΓΡΗΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίως ἔγγραφῆς

Ἔσστ. Δρχ. 50. Ἐξστ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικος», Ὀδὸς Σταδίου 44—Ἀθῆναι